

I. Contract de credit încheiat în moneda CHF. Înghețarea cursului de schimb la momentul contractării împrumutului. Teoria impreviziunii

Legea nr. 193/2000
C. civ., art. 1271

Dispozițiile art. 1271 din noul Cod civil, care permit adaptarea unui contract valabil încheiat, ale cărui prestații au devenit prea oneroase, urmare a schimbării împrejurărilor de la momentul încheierii lui pe parcursul executării, nu sunt aplicabile convențiilor de credit încheiate anterior intrării în vigoare a noului Cod civil, 01.10.2011.

În condițiile în care Codul civil de la 1864 nu cuprinde o reglementare a impreviziunii, interpretarea contractului prin prisma obligației de executare cu bună credință, a împărțirii riscurilor contractuale, a echității, cu luarea în considerare a jurisprudenței în materie nu poate conduce la soluția de înghețare a cursului CHF la momentul contractării împrumutului, această formă de adaptare conducând ea însăși la încălcarea principiilor menționate și la ruperea echilibrului contractual.

*Curtea de Apel Craiova, secția a II-a civilă,
decizia nr. 98 din 14 februarie 2017 (www.portal.just.ro)*

Prin sentința nr. 31 din data de 28.03.2016, Tribunalul Gorj a admis în parte acțiunea formulată de reclamantii CA, MC și PSI, în contradictoriu cu pârâta BTSA.

A constatat caracterul abuziv al clauzelor din contractul părților privind comisionul de risc și a dispus restituirea sumelor încasate cu acest titlu.

A constatat caracterul abuziv al clauzelor referitoare la acordul de schimb valutar CHF-leu și a dispus înghețarea cursului de schimb pentru efectuarea plăților la valoarea de la data încheierii convenției cu obligarea băncii la restituirea sumelor plătite pentru acest curs.

Tribunalul a reținut următoarele:

La data de 12.10.2007, soții C.C. și A. au încheiat cu V. convenția de credit nr. 0129276 și actul adițional nr. 2/24.02.2011, numit Convenție de credit nr. 129276, pentru suma de 100.000 CHF pe o perioadă de 144 de luni, fiind încheiat și Contractul de garanție reală imobiliară nr. 2360/12.10.2007 asupra unui teren curți-construcții de 1589 mp și o casă cu anexă, imobile situate în Tg-Jiu, județul Gorj.

Potrivit susținerilor din acțiune și necontestate de pârâtă, s-au respectat termenele de rambursare a creditului însă după decesul persoanei împrumutate C.C. – în iulie 2012 și urmare a creșterii cursului de schimb al francului elvețian, s-au înregistrat întârzieri la plată, așa încât în octombrie 2012 cu adresa nr. 4542/09.10.2012, V. a declarat scadent soldul creditului. În aceste împrejurări,

soția supraviețuitoare a înstrăinat imobilul casă de locuit și teren așa cum rezultă din Contractul de vânzare-cumpărare nr. 4828/28.11.2012.

S-a solicitat să se constate că în speță „Convențiile” încheiate sunt contracte preformulate (de adeziune), nefiind respectat de către părțile principiul efectivității;

- să se constate nulitatea absolută a clauzei contractuale ce se referă la comisionul de risc în cuantum de 8687.04 CHF și să se dispună restituirea sumei reținute cu acest titlu, actualizată la data plății efective;

- să se constate caracterul abuziv al comisionului reeșalonat de grație totală și să se dispună restituirea acestui comision actualizat până la data plății efective;

- să se constate nulitatea absolută a clauzelor contractuale, confirmate de Bancă prin „Adresa nr. 4552/09.11.2012” și să se restituie sumele reprezentând dobânda acumulată de 112,84 CHF, comisionul de administrare, comisionul reeșalonat, comisionul plată în avans – sume actualizate la data plății efective;

- să se constate caracterul abuziv practicat prin dol de către Bancă, în urma vânzării casei la data de 28.11.2012 și să se constate nulitatea absolută a acestor clauze și să se restituie suma de 8.377.42 CHF, actualizată până la data plății efective;

- să se constate caracterul abuziv al clauzelor cu privire la rata dobânzii curente, de la art. 3.a în Convenția de Credit nr. 0129276 din 12.10.2007, pe toată perioada derulării contractului și să fie obligată părțile la restituirea integrală a sumelor reținute cu titlu de dobândă în cuantum 19942.34 CHF, de la data primei plăți și până la zi, urmând a fi actualizate până la data restituirii efective;

- să se constate nulitatea absolută a clauzei cu privire la comisionul de penalizare de 2 % și dobânda penalizatoare de 5 % prevăzute la art. 4.a. și b și eliminarea din Contract a acestei prevederi și restituirea sumelor încasate în baza acestor prevederi, ca fiind abuzive;

- să se constate caracterul abuziv al clauzelor contractuale inserate ca fiind abuzive privind efectuarea plăților în moneda creditului și suportarea de către consumator a diferențelor de curs valutar;

- să se constate nulitatea absolută a acestor clauze contractuale; să se dispună înghețarea cursului de schimb valutar CHF - leu, pentru efectuarea plăților în temeiul convențiilor încheiate, la valoarea de la data încheierii și semnării contractului, respectiv calcularea și plata sumelor de rambursare a creditului la valoarea în lei a francului elvețian din data încheierii contractului, pe întreaga perioadă de valabilitate a contractului și restituirea sumelor plătite în plus de către reclamant, actualizate.

Din examinarea susținerilor părților, a înscrisurilor aflate la dosarul cauzei și răspunsului la interogatoriu, instanța a constatat și a reținut că prin prisma dispozițiilor legale ce reglementează contractul părților la data încheierii lui,

coroborate cu prevederile Legii nr. 193/2000, acțiunea este în parte întemeiată și va fi admisă ca atare.

Cu caracter general, instanța a reținut că față de momentul încheierii contractului, speței pe rol îi sunt aplicabile prevederile art. 969 - art. 970 C. civ. de la 1864, potrivit cu care convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante, ele trebuind executate cu bună credință.

De esența contractului civil este poziția de egalitate juridică a părților, ceea ce înseamnă că drepturile și obligațiile acestora trebuie să fie determinate sau determinabile. Adăugăm la aceasta, aspectul că de esența activității bancare este acordarea creditelor și obținerea de profit, iar din perspectiva consumatorului, acesta are reprezentarea clară a ceea ce înseamnă contractarea unui credit, el știe și acceptă că trebuie să restituie atât suma împrumutată, cât și suma ce reprezintă prețul folosinței banilor împrumutați, ceea ce se traduce în dobândă.

Criteriile principale după care un consumator selectează o anumită bancă de la care să contracteze un împrumut, sunt dobânda percepută de bancă în raport cu alte bănci, la care se adaugă stabilitatea monedei creditului pentru a determina cât mai exact sumele de restituit până la finalizarea contractului.

Transpunând la speța pe rol aceste principii, rezultă că în acordarea creditului banca a urmărit restituirea sumei de 100.000 CHF și obținerea profitului prin perceperea unei dobânzi avantajoase în raport cu alte bănci – argument esențial în determinarea consumatorului să apeleze la serviciile sale.

La rândul său consumatorul, a ales banca pârâtă pentru că la acel moment – anul 2007, aceasta oferea condiții de creditare mai avantajoase decât alte bănci din piață, în ceea ce privește stabilitatea francului elvețian și dobânda practică de V., deci, la momentul contractării creditului, părțile se aflau într-un echilibru contractual.

În formarea voinței părților de a perfecta contractul de credit, acesta este aspectul esențial – ca banca să negocieze cu consumatorul fiecare clauză contractuală referitoare la dobândă și la acele comisioane fără de care nu s-ar putea derula contractul, în caz contrar, banca încalcă cu rea credință principiul egalității părților în contract, deoarece disimulează un comportament corect și ulterior, profitând de poziția sa mai avantajoasă în raport cu consumatorul, percepe sume care nu au fost negociate, situația care atrage măsurile de protecție a consumatorului prevăzute de Legea nr. 193/2000.

Referitor la perceperea comisionului de risc în speța pe rol, instanța a reținut că în condițiile în care funcția și destinația comisionului de risc nu au fost evidențiate în contractul de credit, este abuzivă clauza prin care se reglementează dreptul băncii de a percepe acest comision, întrucât, într-o astfel de situație, orice consumator se află într-o poziție dezavantajoasă față de bancă, fiind în imposibilitate de a negocia acest comision.

Banca nu a furnizat nici o probă concludentă din care să rezulte o reală și efectivă negociere a acestui comision, cu atât mai mult cu cât nu există o rațiune a introducerii lui în contract, riscul contractului fiind oricum acoperit prin constituirea unei garanții reale imobiliare, fiind evident că prin introducerea comisionului fără reglementarea unei obligații corelative, se creează un dezechilibru între contraprestațiile părților, contrar bunei-credințe, situație ce contravine caracterului sinalagmatic al convenției de credit. De aceea instanța a reținut în soluționarea litigiului opțiunea legiuitorului pentru o reglementare cu caracter special ce are ca finalitate protecția consumatorului, prezumat a se afla într-o poziție defavorabilă la momentul încheierii unui contract, ceea ce impune aplicarea cu prioritate a dispozițiilor Legii nr. 193/2000 și nu a dreptului comun în materia viciilor de consimțământ.

Pe cale de consecință, rezultă că se verifică îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 193/2000 cu consecința directă și imediată a ineficacității clauzei privind comisionul de risc raportat la consumator în sensul art. 6 din același act normativ. De precizat că aceste dispoziții traduc noțiunea de cauză ilicită în înțelesul art. 948 pct. 4 C. civ. și îi atașează o sancțiune specifică, preluată din conținutul Directivei 93/13/1993.

Prin urmare, lipsa negocierii fiecărei clauze în parte este echivalentă lipsei consimțământului dat de consumator la momentul încheierii contractului întrucât a fost exprimat în contextul unei stări de constrângere financiară, stare de care banca, în calitate de comerciant, a înțeles să se folosească și astfel să impună obligații excesive contractantului aflat într-o poziție defavorabilă.

Conchizând, va fi admisă acțiunea sub aspectul constatării nulității absolute a clauzei de la art. 3.5 din convenția de credit a părților privind perceperea de către bancă a comisionului de risc, deoarece clauza este abuzivă și ca o consecință directă, banca va fi obligată să restituie suma percepută cu acest titlu de la data încheierii contractului, sumă ce va fi restituită actualizată la data plății efective pentru repararea prejudiciului creat reclamanților.

În ceea ce privește clauzele contractuale referitoare la efectuarea plăților în moneda creditului și suportarea numai de către consumator a diferențelor de curs valutar, instanța reține că în aplicarea principiului egalității părților, acestea sunt abuzive, atâta timp cât restituirea creditului se face prin plata ratelor lunare în aceeași monedă – CHF, dar în condiții de schimb valutar instituite de bancă, deci reclamanții au achitat ratele în lei, monedă care a fost convertită în franci de către bancă la cursul valutar al acesteia. Ori, este cert că în nici una din clauzele contractului nu s-a prevăzut ca perceperea ratelor să se facă după un curs majorat față de cel de la data acordării creditului, fiind de notorietate că francul elvețian este o monedă mai puțin utilizată în tranzacțiile civile sau comerciale – în numerar sau prin virament bancar, constituind o monedă de refugiu pentru marii investitori datorită stabilității sale.

Valoarea francului elvețian a crescut succesiv și extrem de mult în condițiile crizei economice de la finele anului 2007, astfel încât la restituirea creditului, reclamanții au trebuit să cumpere cu lei moneda străină în franci de la banca pârâtă și să achite ratele lunare în contul pentru operațiuni în CHF.

Deprecierea monedei naționale, cheltuielile generate de mecanismul de schimb valutar din lei în franci și din franci în lei, la care se adaugă lipsa acestei valute de pe piață și diferențele dintre cursul practicat de bănci și casele de schimb valutar, respectiv cursul stabilit de BNR, au determinat un dezechilibru atât de mare între prestațiile părților încât contractul de credit a căpătat caracter aleatoriu, aspect ce încalcă echivalența prestațiilor părților.

A susține și accepta că riscul valutar trebuie să cadă exclusiv în sarcina consumatorului, înseamnă a denatura raportul juridic obligațional prin îngreunarea excesivă a situației consumatorului și conferirea unui avantaj economic vădit disproporționat băncii, situație de fapt contrară principiului egalității părților, echității și bunei credințe ce trebuie să guverneze executarea contractelor.

Directiva nr. 93/13/CEE din 05.04.1993 privind clauzele abuzive în contractele cu consumatorii, reglementează un minim de protecție a acestora, iar în dreptul intern, prin Legea nr. 193/2000 este transpusă această directivă, extinderea limitelor directivelor relativ la protecția consumatorilor fiind permisă expres de dreptul comunitar.

Statele au dreptul să aplice o protecție mai mare consumatorilor decât cea oferită de directivă, iar instanțele naționale pot constata caracterul abuziv și în cazul clauzelor privind definirea obiectului principal al contractului și caracterul adecvat al prețului sau remunerației față de serviciile sau bunurile prestate (furnizate) în schimbul acestora în condițiile în care clauzele sunt redactate în mod clar și inteligibil.

În acest sens s-a pronunțat și CEJ în Cauza C-484/08 *Caja de Ahorros Y Mote de Piedad de Madrid* prin Hotărârea din 03.06.2010, iar prin Cauza *Salvat Editores SA v Jose M. Sanchez Alcon Prades*, C-241/98, Curtea recunoaște judecătorului național puterea de a declara din oficiu ca nule clauzele abuzive ale unui contract, putere care se încadrează în contextul general al protecției speciale pe care Directiva o recunoaște interesului colectivității, interes ce face parte din ordinea publică economică și depășește interesele specifice ale unor părți.

Prin prisma Directivei și a prevederilor legii interne – art. 4, este abuzivă o clauză care nu a fost negociată individual, este contrară bunei credințe și creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în detrimentul consumatorului.

Cu referire directă la speța pe rol, este de necontestat că părțile nu au negociat și nici nu era posibil ca reclamanții să accepte să contracteze creditul într-un anume quantum și să restituie de câteva ori mai mult, banca neputând dovedi

contrariul numai prin caracterul clar și inteligibil al clauzelor pe acest segment al contractului de credit.

Ca atare, instanța constată și reține că clauza de efectuare a plăților în moneda creditului cu suportarea exclusivă a riscului valutar de către împrumutat, nu a fost negociată direct cu reclamanții, aceasta cu atât mai mult cu cât ne aflăm în prezența unui contract standard, preformat, singura opțiune efectivă a consumatorului fiind de a semna contractul sau de a nu lua deloc creditul.

În această situație de fapt, se concretizează poziția de inegalitate a părților, consumatorul angajându-se în contractul de credit fără să fie corect informat cu privire la îndatorarea sa și suportarea riscurilor reprezentate de volatilitatea cursului valutar.

Prin opoziție cu consumatorul, banca are o poziție dominantă în raportul juridic obligațional, tocmai pentru că este informată asupra riscului de hipervalorizare a francului și determină cu rea credință consumatorul să se angajeze în contract chiar dacă nu cunoaște și nici nu poate anticipa mărirea obligațiilor sale.

În contextul declanșării crizei economice de la finele anului 2007, inserarea în contract a obligației reclamanților de a restitui creditul prin suportarea diferențelor de curs valutar, fără a limita în vreun fel întinderea acestei obligații, plasează aceste clauze în sfera abuzului sancționat prin Directivă și în dreptul intern prin Legea nr. 193/2000.

CJUE în Cauza C-26/13 *Kasler vs Ungaria*, referitoare la Directiva nr. 93/13/CEE, la aprecierea caracterului abuziv al clauzelor prevăzute în contractele de credit ipotecar încheiate în valută garantate printr-o ipotecă, a stabilit că art. 4 alin. (2) din Directivă trebuie interpretat în sensul că o clauză contractuală trebuie redactată nu numai clar și inteligibil din punct de vedere gramatical, ea trebuie să expună și transparent funcționarea mecanismului de schimb al monedei străine, consumatorul trebuind să poată aprecia consecințele economice negative la care se expune prin încheierea contractului. Adică, în condițiile speței, se impunea ca reclamanții să fie informați despre posibilitatea devalorizării monedei naționale și să negocieze efectiv până la de câte ori creșterea francului elvețian sunt de acord să restituie în contul împrumutului contractat.

Neprocedând în acest mod, instanța apreciază că banca, cu rea credință, a inserat clauza potrivit cu care riscul valutar să fie suportată în integralitatea sa numai de către consumator.

În mod practic, aceasta s-a concretizat în achitarea de către consumatori și încasarea de către bancă a unor sume de bani decurgând din variația cursului de schimb valutar CHF/RON calculate atât asupra debitului principal, cât și a dobânzii și comisioanelor, într-o proporție vădit disproporționată față de suma contractată, astfel încât s-a creat un dezechilibru vădit și nejustificat în defavoarea consumatorilor, neexistând nici o contraprestație din partea băncii pentru sumele încasate în plus.

CJUE în cauza mai sus menționată, a statuat în sensul că art. 6 din Directiva nr. 93/13 trebuie interpretat în sensul că în situația în care un contract nu poate continua să existe după eliminarea unei clauze abuzive, această dispoziție nu se opune unei norme de drept național care permite instanței naționale să remedieze nulitatea clauzei prin înlocuirea acesteia cu o dispoziție de drept național cu caracter supletiv.

Așa cum s-a arătat, contractul părților s-a încheiat sub imperiul Codului civil de la 1864 și se supune regulilor generale cu privire la obligații, el neavând un caracter aleatoriu, ci fiind un contract comutativ caracterizat prin faptul că întinderea drepturilor și obligațiilor părților la momentul încheierii contractului este determinată sau determinabilă, astfel încât părțile se angajează din punct de vedere juridic tocmai în considerarea efectelor contractului pentru care și-au manifestat acordul, fiind exclusă expunerea uneia dintre părți la riscul unei pierderi cauzate de un eveniment viitor și incert și oferirea celeilalte părți a unei șanse de câștig nejustificat de legislația în vigoare.

Prin prisma acestor considerente de ordin legal, stipularea unei clauze de risc valutar cu consecința strămutării în întregime asupra împrumutaților a riscului generat de hipervalorizarea CHF, este contrară legii și principiilor executării cu bună credință a convențiilor, întrucât această hipervalorizare a unei monede constituie un eveniment imprevizibil, viitor și incert, raportat la puterea de înțelegere și anticipare a consumatorilor.

Instanța a reținut incidența în cauză și a prevederilor art. 75 și art.76 din Legea nr. 296/2004 privind Codul consumatorului, potrivit cu care, contractele de credit trebuie să conțină clauze clare, corecte, care să nu determine interpretări echivoce și pentru înțelegerea cărora să nu fie necesare cunoștințe de specialitate, art. 77 prevăzând că în caz de dubiu asupra interpretării unor clauze contractuale, ele vor fi interpretate în favoarea consumatorului.

Norma BNR nr. 17/2003 prevede obligația băncii de a administra riscul în sensul diminuării lui, prin organizarea controlului activității de creditare, obligație prevăzută tocmai pentru a exclude asumarea riscului operațiunii de creditare de către consumatori, iar o măsură în acest sens o constituie înghețarea cursului de schimb valutar la momentul încheierii contractului, măsură ce corespunde cerințelor echității și bunei credințe.

Față de prevederile art. 966-970 C. civ., în vigoare la momentul încheierii contractului, de dispozițiile Legii nr. 193/2000, distribuția între părți a pierderilor și beneficiilor rezultate ca urmare a creșterii valorii CHF față de moneda națională apare ca o soluție justă și echitabilă.

Având în vedere că schimbarea condițiilor economice a fost imprevizibilă, iar reclamanții nu au avut cunoștințele de specialitate în domeniul financiar-bancar care să le permită anticiparea unei devalorizări vădite a leului față de francul elvețian, se poate considera că revizuirea efectelor contractului corespunde acor-

dului de voință al părților întrucât hipervalorizarea CHF deturnează contractele de la scopul în vederea căroră au fost încheiate schimbând natura acestora, astfel că executarea lor în contextul actual nu mai corespunde voinței părților de la momentul încheierii contractului.

Sunt incidente totodată dispozițiile art. 1578-1579 C. civ. de la 1864 - în vigoare la data încheierii contractului, care consacră principiul nominalismului monetar în cadrul contractelor de împrumut și care prevede că obligația ce rezultă dintr-un împrumut în bani este întotdeauna pentru aceeași sumă numerică arătată în contract și că întâmplându-se o sporire sau o scădere a prețului monedelor înainte de a sosi epoca plății, debitorul trebuie să restituie suma numerică împrumutată și nu este obligat a restitui această sumă decât în speciile aflătoare în curs în momentul plății.

Pentru considerentele expuse, instanța a admis capătul de cerere privind constatarea caracterului abuziv al clauzelor referitoare la riscul de curs valutar și în temeiul art. 4 din Legea nr. 193/200, art. 75, art. 76, art. 77 din Legea nr. 296/2004, art. 966-970 C. civ., a constatat nulitatea absolută a clauzelor prevăzute la art. 6 din contractul de credit și secțiunea 4 din actul adițional referitoare la plăți.

În consecință, s-a dispus înghețarea cursului de schimb valutar CHF/LEU pentru efectuarea plăților în temeiul contractului de credit, la valoarea de la data încheierii contractului, respectiv calcularea și plata ratelor de rambursare a creditului la valoarea în lei a francului elvețian de la data încheierii contractului pe întreaga perioadă de valabilitate a contractului, urmând ca părțile să restituie reclamanților sumele plătite în plus de către aceștia.

Instanța a constatat și a reținut că în ceea ce privește comisionul de acordare, comisionul de restructurare/reeșalonare, clauzele în sine nu au caracter abuziv decât în măsura în care s-au perceput sume mai mari în contul acestor comisioane ca urmare a variațiilor de curs valutar, însă comisionul de acordare, comisionul de restructurare/reeșalonare în sine nu pot fi înlăturate din contract deoarece banca în derularea contractului a efectuat contraprestații care justifică reținerea lor. De aceea, dispunând înghețarea cursului de schimb valutar, s-a stabilit că banca va restitui reclamanților diferența dintre sumele de restituit corespunzătoare cursului CHF/RON de la data contractării creditului și sumele percepute în plus ca urmare a creșterii cursului francului elvețian pe toată derularea contractului.

Totodată, suma achitată urmare a înstrăinării imobilului ipotecat se va imputa asupra creditului la valoarea francului elvețian de la data contractării creditului cu restituirea sumelor reținute în plus de bancă.

Cu privire la dobânda variabilă, s-a reținut că prin acțiune reclamanții nu au solicitat constatarea caracterului abuziv al clauzei ce vizează cuantumul dobânzii, ci au solicitat numai ca instanța să diminueze sau să mențină dobânda inițială de la data semnării contractului și din acest punct de vedere instanța nu se

poate substitui acordului de voință al părților, care prin contract și acte adiționale au stabilit de comun acord un anumit cuantum al dobânzii.

Împotriva acestei sentințe au formulat apel reclamantele și pârâta.

Apelul este fondat.

Cu privire la motivele vizând obligația de transparență și de a nu stipula clauze abuzive, Curtea a reținut:

Potrivit legii, o clauză cuprinsă într-un contract încheiat cu un consumator trebuie să fie clară, fără echivoc astfel încât pentru înțelegerea sa să nu fie necesare cunoștințe de specialitate. Pentru a fi declarate abuzive, se impune ca, de asemenea, clauzele să nu fi fost negociate efectiv cu consumatorii.

În calitate de furnizor de servicii financiare băncii îi revine o obligație pozitivă de transparență și una negativă de a nu stipula clauze abuzive. În conținutul acestor obligații intră și aceea de a stipula clauze clare, precis determinate, care să nu creeze interpretări echivoce și obligații oneroase și fără corespondent în sarcina consumatorilor.

În acord cu Rezoluția Parlamentului European din 18.10.2008, educația financiară trebuie să fie corectă, echidistantă și transparentă. Profesionistul are obligația de a-l informa onest pe consumator, fără însă a se transforma în apărătorul intereselor consumatorului.

Cât privește motivele referitoare la condiția de negociere, pentru ca o clauză să fie exclusă de la declararea sa ca abuzivă, trebuie avute în vedere următoarele:

Faptul că anterior încheierii contractului cu reclamantii, banca a făcut publică o prezentare a produselor, care conținea condițiile standard de creditare pentru fiecare dintre produsele oferite de către bancă, nu echivalează cu conceptul de negociere a întregului contract, deci a tuturor clauzelor, și cu îndeplinirea obligației de transparență.

Negocierea unor clauze nu exclude aplicarea prevederilor Legii nr. 193/2000 pentru restul contractului [art. 4 alin. (3)]. Faptul că s-a negociat cuantumul creditului, moneda creditului, perioada de utilizare, perioada de grație și rata dobânzii, diferențiază un client de altul și nu înseamnă că au fost negociate clauzele contractului.

Este de notorietate că în perioada încheierii convenției de credit nr. 0129276/12.10.2007, băncile afișau și făceau publică oferta lor pentru anumite credite, ofertă în cadrul căreia prezentau moneda creditului, dobânda (curentă și efectivă) și alte câteva chestiuni esențiale, cum ar fi caracterul dobânzii de a fi fixă sau variabilă, limitele sumelor ce pot fi oferite, garanțiile în raport de tipul de credit, condițiile minime pentru obținerea împrumutului. Clauzele contractului nu erau prezentate astfel încât consumatorul nu a putea lua la cunoștință efectiv de conținutul contractului decât după ce l-a semnat, clauzele sale fiind predefinite de bancă.